

ТАТО ЛЮБИТЬ МАМУ, МАМА ЛЮБИТЬ ТАТА

Жителька Ставрова Наталія Рябченко уже вісімнадцять років перебуває у безперервній декретній відпустці

Ще зі школи закарбувався у пам'яті навчальний фільм із французької мови «Всі одинадцять у Парижі». А спливла ця назва із закутків пам'яті у Ставрові, коли побував у сім'ї Наталії Лукашівни та Анатолія Володимировича Рябченків, котрі виховують одинадцять синів і дочок.

Побралися ці двоє мужніх людей 1988 року, коли проживали у селі Чемерне Сарненського району. Обое із багатодітних родин, тож особливо не переймалися плануванням власного дитячого царства, лише довірилися Богу та щирим спалахам кохання, які благословляли на світ нове життя. У 1989 році лелека приніс у родину переїстка – сина Давида. У наступні п'ять років щедрий боцон ще чотири рази гостював у сім'ї, причому щоразу щасливлював батьків лише синами: Йосипом, Павлом, Олександром, Андрієм.

Пауза 1992 року та «бездітна передишка» 1994–1995 років стала зачином для дівочого десятиліття: із 1996–2006 рік Наталія Лукашівна та Анатолій Володимирович дали життя п'ятьом донечкам – Юлії, Вікторії, Ользі, Дарині і Лілі. Щоправда, цей квінтет сестричок у 1999 році «сполохав» братик Дмитрик.

Якщо скласти поіменний список за роками народження, то статистика від Рябченків виглядає так: 1989 – Давид, 1990 – Йосип, 1991 – Павло, 1993 – Олександр, 1994 – Андрій, 1986 – Юлія, 1998 – Вікторія, 1999 – Дмитро, 2002 – Ольга, 2005 – Дарина, 2006 – Лілія. Причому Наталія Лукашівна чітко знає дату народження дітей. А ось глава сімейства щиро зізнався, що не склав би екзамену із хатньої дитячої статистики. Якби його змусили скласти головоломку, у якій би навпроти кожного імені вказати дату і рік народження, то цей іспит він би «завалив». Хоча дружина не дасть змоги «зрізати» чоловіка і пам'ятає найменші подробиці із життя синів і дочок. До того ж пані Наталія може претендувати на встановлення рекорду із тривалості безперервної декретної відпустки – вона у неї триває із березня 1989 року, тобто цього року першого весняного місяця виповнюється повноліття її материнства.

Вся ота футбольна команда поміщається у чотирьох спальнях і залі двоповерхового особняка у Ставрові. Причому, у кімнатах ідеальна чистота і порядок, старші діти допомагають батькам у господарстві, доглядають молодших сестричок. Місця вистачає всім, хоч не розкошують. Як на «ораву», то Рябченки одержують не так і багато соціальної допомоги від держави – 1500 гривень. Оскільки Наталія Лукашівна у декретній відпустці, а чоловік має групу інвалідності, то багато надій покладають на город. Він, власне, і годувє сім'ю.

До речі, про харчування. Газдиня варить на обід восьмилітрову каструлю борщу, відро картоплі розходиться на вечерю. Отож перемножте ті відра на кількість днів у році і прикиньте, скільки тонн картоплі та іншої городини треба виростити для чималенького сімейства. І, слава Богу, Рябченки справляються: в школі, на городі і на домашньому порозі. А взагалі-то старші Давид, Йосип, Павло, Олександр міцно скроєні козаки, займаються спортом і мріють про славу братів Кличків та Андрія Шевченка. Хтосьна, може, за кілька років і прогритимуть слава на всю Україну про атлетів зі Ставрова із прізвищем Рябченко. А ось у чому не сумніваємося, так у тому, що вродливі сестрички стануть джерелом неспокою парубочьких сердець.

Як на мене, у багатодітній сім'ї особливе місце посідає Юлія. По-перше, вона зупинила геємонію братів і започаткувала сестринську сімейну гілку. По-друге, старші брати народилися у Чемерному, а після її появи на світ у 1986 році розпочинається ставрівський період життя родини Рябченків. Саме того року сім'я перебралася у Млинівський район. І, по-третє, вона – шоста дитина у сім'ї. П'ять братів народилися до неї, чотири сестри і брат – після неї. Чи довго їй перебувати у ролі своєрідної золоті серединки? Відчувши морально-психологічний комфорт у спілкуванні із майбутньою мамою-героїнею України, не стримався від делікатного запитання щодо подальшого поповнення в сім'ї.

- Як Бог дасть, так і буде! – посміхаючись, відповіла жінка.

- Хай вам Бог допомагає! – побажав я Рябченкам.

Віталій ТАРАСЮК.

ПОЦІЛУНОК ЛИСКИ Невігадана історія

Цей інцидент трапився на залізничному переїзді, що на околиці Дубна. Коли ми під'їхали, шлагбаум був опущений. Потяга, мабуть, чекали вже давно, бо черга автовок вишикувалась чималенька. Одні водії, відчинивши бокові вікна, нервово покурювали, інші намотували круги навколо своїх машин. За одним із автомобілів стояв мотоцикл із коляскою. За ним зупинилася підвода, з якої звисало кілька колод. Далі в чергу під'їхав новенький «жигулик».

В очікуванні потяга фірман зліз із підводи і почав закріплювати мотузки, якими були прив'язані колоди, а його кобилка, яку він лагідно називав Лисочка, вподобала зеленого кольору шолом, що був на голові в мотоцикліста, і намагалася його чи то лизнути, чи поцілувати своїми величезними губами. Так тривало декілька хвилин. Чоловік у шоломі спочатку якось відхилився, відмахувався руками, але дарма. Лиска продовжувала нахабно «чіплятися». Спостерігаючи за цим, водій «жигулів» крутив головою і задоволено посміхався.

І раптом мотоцикліст зняв мокрий і слизький від «поцілунків» шолом і зі злості телепнув ним по кобилячій морді. Тварина, вочевидь, не очікувала такої відсічі. З переляку бідолаха смикнулася, і підвода рушила з місця назад. Почувся брязкіт і голосна нецензурщина водія новенького «жигулика», котрий вискочив з машини, наче ошпарений. Він накинувся на фірмана, а той, у свою чергу, на мотоцикліста. Їхню «розмову» заглушив шум потяга, який нарешті промчався повз переїзд. Шлагбаум відчинили – і ми поїхали. Чим закінчилась ця історія, невідомо. Думаю, у всьому винна Лиска і шолом...

Ольга РАЙКО.